

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-508/10

Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim złożony przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał już status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, lub przez członka jego rodziny — Wysokość opłat wymaganych przez właściwe organy — Charakter nieproporcjonalny — Przeszkoda w wykonywaniu prawa pobytu

Streszczenie wyroku

1. *Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Przedmiot — Skarga wszczynająca postępowanie — Przedstawienie argumentów i zarzutów*

(art. 258 TFUE; statut Trybunału, art. 21 akapit pierwszy; regulamin postępowania przed Trybunałem, art. 38 § 1 lit. c))

2. *Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Polityka imigracyjna — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Dyrektywa 2003/109 — Wniosek o przyznanie tego statusu i zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim złożony przez takiego obywatela, który uzyskał już ów status w pierwszym państwie członkowskim, lub przez członka jego rodziny*

(dyrektywa Rady 2003/109)

1. W ramach skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego postępowanie poprzedzające wniesienie skargi ma na celu umożliwienie zainteresowanemu państwu członkowskiemu, po pierwsze, wypełnienia obowiązków wynikających z prawa Unii, a po drugie, skutecznego podania argumentów na swą obronę wobec zarzutów sformułowanych przez Komisję. Przedmiot skargi wniesionej na podstawie art. 258 TFUE jest w rezultacie ograniczony przez postępowanie poprzedzające jej wniesienie, o którym mowa w tym przepisie.

Na podstawie art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 38 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem w przypadku każdej skargi wnoszonej na podstawie art. 258 TFUE na Komisji spoczywa obowiązek wskazania konkretnych zarzutów, w przedmiocie których Trybunał ma orzekać, jak również wskazania co najmniej w sposób zwięzły okoliczności faktycznych i prawnych, na których oparte są te zarzuty. Jednakże w przypadku gdy Komisja uznaje dane uregulowanie krajowe za niezgodne ze strukturą, z systematyką lub duchem dyrektywy, zaś wynikającego z tego naruszenia prawa Unii nie można powiązać z konkretnym przepisem dyrektywy, skargi Komisji nie można uznać za niedopuszczalną z tego tylko powodu.

(por. pkt 33–35, 39)

2. Państwo członkowskie uchybia zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2003/109 dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, stosując – w odniesieniu do obywateli państw trzecich ubiegających się o uzyskanie statusu rezydenta długoterminowego w danym państwie członkowskim oraz w odniesieniu do tych, którzy uzyskawszy ten statut w państwie członkowskim innym niż to dane państwo członkowskie, wnioskują o umożliwienie im skorzystania z prawa do pobytu w tym państwie członkowskim, oraz w odniesieniu do członków ich rodzin wnioskujących o zezwolenie na towarzyszenie tym obywatelom lub na dołączenie do nich – opłaty nadmierne i nieproporcjonalne, które mogą tworzyć przeszkodę w wykonywaniu praw przyznanych przez dyrektywę 2003/109.

W istocie o ile państwo członkowskie jest uprawnione do uzależnienia wydania zezwoleń na pobyt na podstawie omawianej dyrektywy od pobrania opłat, o tyle ustalona wysokość tych opłat nie może mieć na celu stworzenia przeszkody w uzyskaniu przyznanego przez tę dyrektywę statusu rezydenta długoterminowego ani nie może skutkować stworzeniem takiej przeszkody, w przeciwnym razie naruszone zostałyby zarówno cel, do którego dąży ta dyrektywa, jak i jej duch a dyrektywa pozbawiona skuteczności (*effet utile*).

Ponadto uprawnienia dyskrecjonalne, którymi dysponuje państwo członkowskie w zakresie ustalenia wysokości opłat, jakie mogą być wymagane od obywateli państw trzecich za wydanie zezwolenia na pobyt na podstawie rozdziałów II i III dyrektywy 2003/109, nie są nieograniczone i nie umożliwiają zatem wprowadzenia opłat, które byłyby nadmierne ze względu na znaczne obciążenie finansowe dla tych obywateli.

(por. pkt 69, 70, 73, 74, 79; sentencja)